

Voor mijn Daniel en Luna-May.
Voor alle kinderen.

© 2023 ROSE stories

Concept Chariva Zaandam

Tekst Chariva Zaandam

Illustraties Brian Anderson

Vormgeving Studio Pietje

Drukwerk IPP Printers

ISBN 978-9083260396

NUR 283

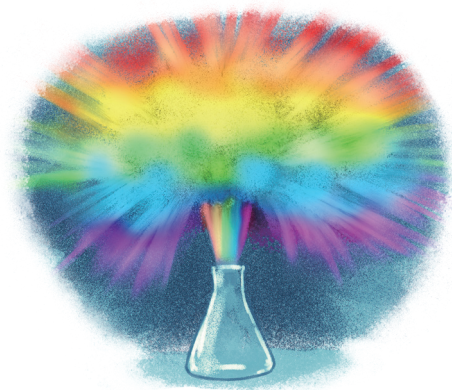
Eerste druk februari 2023

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van ROSE stories, Beethovenstraat 32-1, 1077 JH Amsterdam.

www.rosestories.nl

BENNIE BLAUW

en de sleutel
tot de regenboog



CHARIVA ZAANDAM

🌹 rose stories



INHOUD

PROLOOG 11

Hoofdstuk 1

DE REGENBOOGDONUT 18

Hoofdstuk 2

SCHOOL 25

Hoofdstuk 3

OVER DE KOOK 35

Hoofdstuk 4

DE AZUREN BRON 40

Hoofdstuk 5

GLIBBERIGE GIJS 47

Hoofdstuk 6

PAK-DE-VLAG 52

Hoofdstuk 7

WEG VAN HIER! 56



Hoofdstuk 8
DE BINNENKANT 60

Hoofdstuk 9
EINDELIJK THUIS 70

Hoofdstuk 10
NACHTELIJK GEHANNES IN HET LAB 77

Hoofdstuk 11
MAANDAG 88

Hoofdstuk 12
DE SCHOOLBUS 94

Hoofdstuk 13
DE AZUREN BRON II 103

Hoofdstuk 14
HEB IK DAT GEDAAN? 111

Hoofdstuk 15
DE GRIJSVALLEI 116

Hoofdstuk 16
ZIT IK IN DE NESTEN? 122





Hoofdstuk 17

EEN GRIJZE VANGST 126

Hoofdstuk 18

EEN WERELD ZONDER KLEUR? 131

Hoofdstuk 19

DE OMMEZWAAI 139

Hoofdstuk 20

EXPLOSIE ROYALE 143

Hoofdstuk 21

IN VLIEGENDE VAART 148

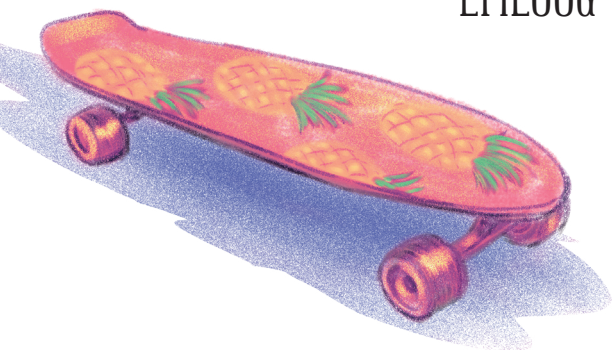
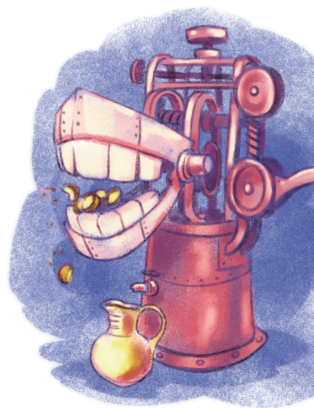
Hoofdstuk 22

IN DE SCHADUW VAN HET MONSTER 155

Hoofdstuk 23

DE RIT NAAR DE REGENBOOG 160

EPILOOG 164



HET KLEURRIJK

Hoog-Lavendal

Regenboogvallei

Heetkolum

Blauwegge

Razende Ravijnen

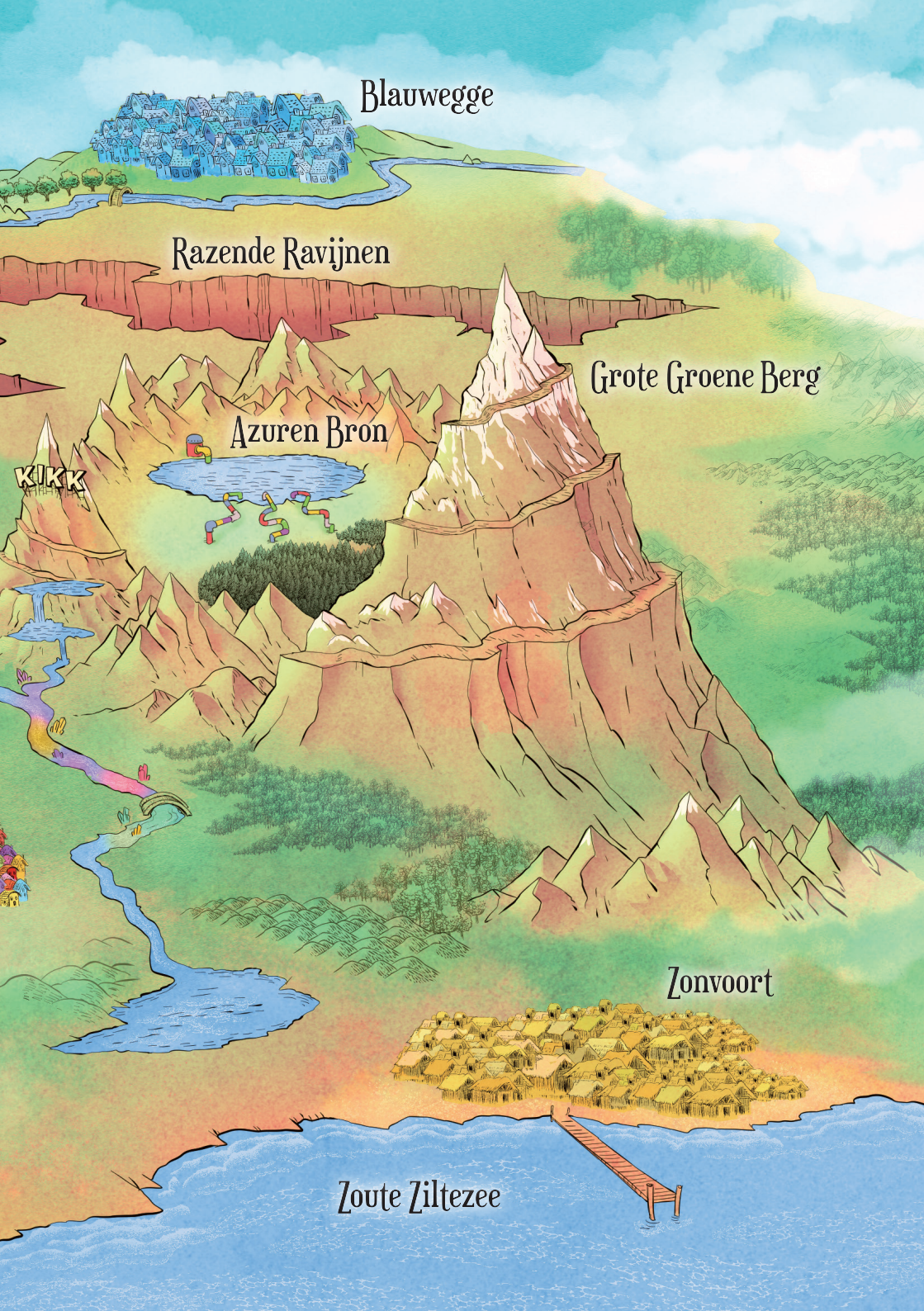
Grote Groene Berg

Azuren Bron

KIKK

Zonvoort

Zoute Ziltezee



PROLOOG



Oker, scharlaken en cyaan. Voordat ik in de Regenboogvallei aankwam had ik er nog nooit van gehoord. En dat is ook niet zo gek, want voor de Grote Oversteek woonde ik samen met pap en mam in Blauwegge. Een wat eentonig stadje een eind verderop. We waren daar heel gelukkig, maar dat was voordat...

Blauwegge is de plek waar mijn vader en moeder elkaar ontmoetten in Theater De Druif. Waar ze avonden achtereen dansten op het Lazuliplein. Waar ze trouwden tussen de wijnranken onder aan de Egeïsche Bergen. Blauwegge is waar ze mij kregen.

• PROLOOG •

En toen – het gebeurde allemaal heel plotseling – was ze weg. Ik zie haar nog zo voor me. Soms lijkt het net of ik haar kan aanraken. De laatste keer dat we haar écht zagen was op een ochtend zoals alle andere. Pap en ik zwaaiden mam nietsvermoedend uit toen ze voor dag en dauw vertrok. Ze was al tijden op zoek naar een bijzonder ingrediënt voor een van haar elixers. Deze keer deed ze daar wel een beetje geheimzinnig over. Maar dat bedacht ik me pas achteraf.

‘Nee, dat verklap ik nog niet. Wacht maar af,’ straalde ze naar pap. ‘Dit gaat alles veranderen! Je zult het zien!’

Daar ging ze, een laatste blik over haar schouder werpend. Haar gele sjaal golfde als een vlag achter haar aan. We zwaaiden en zwaaiden – ons spelletje – totdat ze slechts een klein geel stipje op de helling van de bergen was.

We zagen niks, maar alles veranderde wel. Want mam... Ze keerde nooit terug naar huis. Een genadeloos gemene lawine rolde nietsontziend naar beneden en veegde haar van de aardbodem. En ondanks een gigantische zoek- en reddingsactie die dagen duurde, was het enige wat ooit van haar gevonden werd haar sjaal. Haar gele sjaal met daarin gewikkeld een volgekrabbeld notitieboekje en een glazen flesje met kwikzil-verachtige vloeistof die van kleur leek te veranderen, zoals een olievlek.

Pap en ik hebben dat flesje nooit durven openen. We weten nog steeds niet wat het precies is of waar ze het vond. Zou ze

• PROLOOG •

daarnaar op zoek zijn geweest?

Eigenlijk kon het ons niks schelen. Want zij was weg.

‘We komen hier wel doorheen, Benjamin, wij tweeën,’ zei mijn vader. Hij zei het zo vaak dat ik denk dat hij zichzelf probeerde te overtuigen in plaats van mij. Zijn armen hingen zwaar als de takken van de treurwilgen die om het Lazuliplein heen staan.

Ik weet nog dat hij me een keer meenam naar een comedy-show in De Druif. Hij wilde me opvrolijken, denk ik, en het was ook best grappig. Maar pap lachte helemaal niet. Niet één keer. Het was donker in het theater en ik kon hem niet echt zien, maar soms hoorde ik gedempt gesnuif. Ik denk dat hij stilletjes aan het snikken was.

Het verdriet was simpelweg te groot voor mijn vader. Groter nog dan het Lazuliplein, en dat is enorm. Zonder mam was Blauwegge stuk. Kaduuk. En het zou voor ons nooit meer heel kunnen worden.

Op een dag zei pap: ‘We gaan, Benneman.’ Hij hoefde het me helemaal niet uit te leggen. Ik begreep het. Ik denk dat ik ergens wel wist dat dit eraan zat te komen.

‘We gaan,’ zei hij, ‘maar we dragen mam met ons mee in ons hart.’

En zo begon onze reis. We hebben nooit meer achteromgekeken. Soms is een grote verandering het enige dat werkt. Dat is een feit.

• PROLOOG •

We zetten koers richting de Regenboogvallei, de meest kleurrijke vallei der valleien. Een plek van iedereen, volgens velen. Geen enkele Blauwegger had ooit de Grote Oversteek durven maken, dus zeker weten of het waar was deden we niet. Maar wij zouden het wel eventjes waar gaan maken. Dat stond vaster dan een olifant in drijfzand.

Je moet weten waar je de Regenboogvallei kan vinden. Het ligt genesteld tussen de Razende Ravijnen in het verre noorden, de Grote Groene Berg en het Zwarte Zwalderwoud in het oosten, de Woeste Waterval in het ruige westen en de Zoute Ziltezee in het zuiden.

Degenen die het nodig hebben, komen om allerlei redenen naar de Regenboogvallei. Of ze nu uit Heetkolum komen, waar al zo lang ik leef oorlog heerst, of van de ijskoude vlakten van Hoog-Lavendal. Sommigen zijn op zoek naar een beter leven. En anderen, zoals wij, op zoek naar een nieuwe start. In de Regenboogvallei kan het allemaal.

Voor mensen uit Blauwegge is de Regenboogvallei bijzonder moeilijk te bereiken. Het ligt tenslotte heel ver weg. Voorbij de Razende Ravijnen, daar waar het Woeste Water nog een zacht kabbelend beekje is, ga je bij de negende eik linksaf. Daar vind je ons Blauwegge.

• PROLOOG •

‘Zie je, Benneman? Je tikt drie keer op de pook en WillWill komt eruit,’ zei pap met een glimlach van oor tot oor.

‘Nee, niet zo,’ corrigeerde hij me nadat ik erop tikte zonder het gewenste pop-upeffect. ‘Voorzichtig, met een beweging van je pols, zoals dit.’ Hij maakte een snel gebaar dat ik niet helemaal kon volgen.

‘WillWill kan een beetje kieskeurig zijn, hij is een prototype, Bennie.’ Pap tikte nog eens drie keer. WillWill zat in de experimentele fase, ik was benieuwd of hij tevoorschijn zou komen uit het kleine kristalletje op de pook.

‘O, jij bent het... Niet zo ongeduldig! Ik moet van ver komen,’ mompelde het hologram terwijl hij in zijn ogen wreef.

Om heel eerlijk te zijn: ik weet niet helemaal zeker hoeveel we aan WillWill hebben. Je zou toch verwachten dat hij op zijn minst goed kaarten kan lezen. Nou, WillWill lijkt niet zo van kaarten te houden. Van lezen ook niet trouwens. Hij heeft nogal een eigen wil. Pap zegt dat WillWill kunstmatig intelligent is en dat we hem nog moeten opvoeden. Maar misschien gaat hij door de puberteit. Hij is namelijk een koppige betweter. En dat op de meest onhandige momenten.

Maar liefst drie keer stuurde hij ons compleet de verkeerde kant op. Eén keer omdat hij schepijs wilde halen in Zonvoort, één keer omdat hij er altijd van had gedroomd om de Woeste Waterval te zien en één keer omdat de vormen in

• PROLOOG •

de wolken hem niet bevielen. Drie keer. Dagen verloren! Sindsdien noemen wij WillWill ook wel Willie Wartaal.

Uiteindelijk hebben we het gehaald. We zijn hier nu een paar maanden en pap lijkt op te knappen. Hij is weer wat meer zichzelf. En ik voel me ook beter. We hebben het dus niet voor niks gedaan, die Grote Oversteek.

Het is hier absoluut anders dan in Blauwegge. Minder van hetzelfde, minder... blauw. Het gras is hier groener dan groen, de lucht blauwer dan blauw en de zon geler dan geel. Knal. Geel.

Er is hier geen Lazuliplein, maar wel een plein in alle kleuren van de regenboog in de vorm van een pauwenstaart. Het Harlekijnplein. Precies in het midden ervan staat een mooi, wit prieel. Mijn moeder zou het romantisch hebben genoemd. Er zijn eindeloze lanen met felrode keitjes waarlangs je huizen vindt in alle kleuren die je maar kunt bedenken.

Zelf woon ik in het geelste huis van de Titaanlaan. Eigenlijk is het niet helemaal geel. Het huis zelf wel, maar het dak is robijnrood en de voordeur donkeroranje. In onze voortuin wemelt het van de bloemen in alle denkbare kleuren. In onze achtertuin staat een verschoten blauw schuurtje met een pimpelpears dak en een kronkelige schoorsteen die regelmatig vreemde vormen rook uitproest. Die schuur is het Lab van mijn vader.

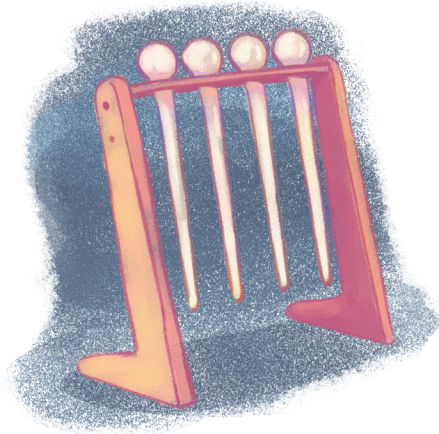
• PROLOOG •

Ik denk trouwens dat je inmiddels wel kunt raden welke kleur ik heb, toch? Mijn naam verraaft het een beetje.

Ik, Bennie Blauw, ben natuurlijk blauw! Van het puntje van mijn neus tot aan mijn kleine, kleinste teen. En blauw is toevallig mijn favoriete kleur. En geel natuurlijk... Geel is ook zo mooi! Dat zonnige, zachte geel. Of boterbloemgeel. Citroengeel. Mosterd! Ja, ik ben dol op geel. Ik ben dol op alle kleuren, maar geel is mijn tweede favoriete kleur.



DE REGENBOOGDONUT



Pap en ik volgen Bell door de rommelige bijkeuken de tuin in. De blauwe vlekjes op haar vacht stuiteren vrolijk met haar mee.

Bell is mijn Beagle. Alhoewel ze soms net een springveer lijkt. Op haar rechteroor zit een vlek die de vorm heeft van een oude telefoonhoorn. Je weet wel, met zo'n ringelsnoer. Een technologisch fossiel. Zó vorige eeuw. Het is het eerste wat mam opmerkte toen we een pup gingen uitzoeken. En daarom hebben we haar Bell genoemd, naar Alexander Graham Bell, de uitvinder van de ouderwetse telefoon.

Bell blijft snuivend staan voor een snel plasje bij de blauwgebladerde heg. Dat mag eigenlijk helemaal niet, maar het

• DE REGENBOOGDONUT •

plasje is zo sprankelend goudgeel dat ik haar niet wil storen. Ik kan het gewoon niet. En pap heeft het toch niet gezien.

Als ze klaar is veegt ze haar pootjes af aan het gras. Mijn Bell is een echt dametje.

‘Kom maar, meisje! Kommakommakomma,’ roep ik onschuldig, terwijl ik de deur voor haar openhoud. Kwispelend trippelt ze het Lab binnen.

Pap trekt zijn kobaltblauwe laboratoriumjas aan en doet zijn veiligheidsbril op. Hij loopt naar zijn werkbank en schuift wat papieren aan de kant. Een paars brouwsel blaast slijmerige bellen in een ballonvormige fles. En daar sist een wolk oranje rook door een ingewikkeld systeem van glazen buisjes. Een rekje met pipetjes rammelt terwijl mijn vader het nonchalant opzij duwt.

‘Wat gaan we doen, pap?’

Mijn vader trekt één wenkbrauw op en glimlacht geheimzinnig. ‘We gaan iets doen met kleur.’

Natuurlijk! Mijn vader is kleurenblind. Misschien is dat een van de redenen waarom hij zo graag met kleuren werkt. Al heeft hij mij, zijn assistent, nodig om dat te kunnen doen. Ik zie kleur als geen ander. Ik vertaal al het moois wat ik zie met liefde naar zijn kleurloze wereld.

We hebben samen de gekste dingen ontwikkeld. Pas nog een medicijn tegen de blaffende hoest. Bell was ons proefkonijn. Een flinke scheut in haar waterbak, die ze leegslobberde zonder

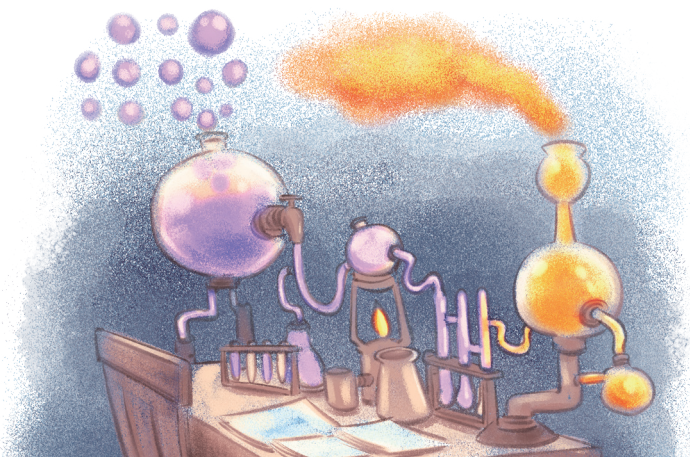
• HOOFDSTUK 1 •

ook maar iets te vermoeden. Toen de postbode die dag langsliep, kon ze geen blaf uitbrengen. Niet eens een klein keffe. Bell leek daar niet blij mee. Dat snap ik natuurlijk wel, want een hond zonder blaf is als een vierkante bosbes. Of als... als... een paard met varkenspoten. Nee, wacht, een hond zonder blaf is als soep eten met een vork: het klopt gewoon niet. Toch?

Gelukkig had pap het tegengif. Als je experimenteert, is een tegengif noodzakelijk. Zo werkt het nu eenmaal in de wetenschap. Experimenteren is onvoorspelbaar. Een proef kan helemaal anders uitpakken dan je verwacht. Daarom moet je elke stap van het experiment goed onthouden, zodat je altijd weer een stapje terug kan doen. Een goede wetenschapper weet altijd de weg terug. Dat is in ieder geval wat pap zegt en hij is een wetenschapper, dus hij kan het weten.

Mijn vader pakt een triangelvormige fles met een bubbelend goedje dat gevaarlijk sist en spettert. 'En, Bennie, hoe noemen we deze ook alweer?'

'Dat is een Erlenmeyer, pap, genoemd naar de Duitse chemicus Emil Erlenmeyer,' dreun ik moeiteloos op. Ik ken



• DE REGENBOOGDONUT •

de feiten op mijn blauwe duimpje. Dat is ook niet zo gek. Ik assisteer mijn vader in het Lab zolang ik me kan herinneren, dus inmiddels ben ik zelf eigenlijk een gekwalificeerde wetenschapper. In elk geval bijna. Ik wil uitvinder worden, net als mijn vader. En net als mijn moeder. Drie maal drie is negen, logisch.

Pap lacht als hij me een bril overhandigt. ‘Zo is dat, mijn wetenschapper in de dop.’

Hij begint verschillende ingrediënten te mengen. Eerst giet hij wat gekleurde vloeistof in de Erlenmeyer. Hij mompelt zachtjes in zichzelf, terwijl hij door de kleine, met poeder gevulde flesjes snuffelt. Er klinkt een concert van gerinkel. Er is een flesje in elke denkbare kleur. Zelfs grijs. Maar die raakt hij nooit aan. Er staat een dik, vet kruis op. Waarom eigenlijk?

‘Bleureka!’ roept mijn vader uit.

Hij steekt een flesje dat tot aan de rand gevuld is met glinsteren in de lucht. Heel voorzichtig strooit hij een toefje in de Erlenmeyer. Niks. Dan wat minder voorzichtig een dikke dot. Een flinke rookpluim ontsnapt met een knal uit het mengsel. ‘Zou je me een ander poedertje aan willen geven, Benneman?’

Ik loop naar de plank en wijs naar het flesje gevuld met grijs gruis.

‘Nee, nee, nee, niet die! Zie je dat dikke, vette kruis niet? Dat staat erop met een reden, Bennie! Dat is Instant Kleurloos. Dat goedje maakt in één oogwenk alles grijs. Slechts een krummel

• HOOFDSTUK 1 •

ervan is genoeg om alle kleuren te laten wegvloeien uit alles wat het aanraakt. Uit álles!’

Ik schrik van paps felle reactie. Snel pak ik een ander flesje. ‘Dit is geel. Het ziet eruit zoals een banaan smaakt.’

Mijn vader knikt en glimlacht tevreden. Onder de werkbank hoor ik Bell zachtjes grommen.

‘Hmm, ja. Dit moet precies goed zijn. Precies goed.’ Mompelend loopt pap naar de paarse ijskast. Zodra zijn hand het handvat raakt, of misschien nog niet eens, knalt de deur met geweld open.

Bell springt huiverend in mijn armen. En zelfs paps Klond, een gigantische kluis met een felrood gestifte mond erop, geeft een gil. Een dampende homp puilt zich blubberend een weg naar buiten. Wat is dat?

Ik deins terug. Dit moet een aanval zijn!

Net als ik wil beginnen met schreeuwen, legt pap zijn hand op mijn arm. ‘Schrik niet, Benneman, het is gewoon wat deeg.’

Ik zucht opgelucht. Mijn spieren ontspannen zich. Gewoon? Ik wist niet dat deeg er zo angstaanjagend uit kon zien. Als een misvormde Barbapapa.

Mijn vader kreunt als hij de horrorhomp optilt. ‘Deze makker moet nog eventjes gekneed worden, Bennie. Een beetje opgewarmd, je weet wel. Tot hij lekker soepel is.’

Hoewel ik niet inzie hoe deze bonkige brei ooit soepel moet worden, knik ik. Ik zet Bell zachtjes op de grond, veeg

• DE REGENBOOGDONUT •

wat papieren aan de kant en strooi een beetje bloem op het werkblad.

Bijna tegelijkertijd en met een luide dreun laat mijn vader de homp erop vallen. Blaadjes en sneeuw vliegen in het rond. Ik kuch en ruitenwis met mijn mouw mijn brillenglazen schoon, nét op tijd om Bell te zien schrikken van haar eigen nies.

Pap schraapt zijn keel en knikt goedkeurend. Zijn haar, bedekt met een dun laagje bloem, deint mee. Dat is mijn startsein. Het deeg is dik, kleverig en nog veel zwaarder dan ik dacht. Binnen twee – of zijn het er tien? – minuten zijn mijn armen moe. Spierballen heb ik niet. Dat is een feit.

‘Mag ik al stoppen, pap?’

‘Hebben kippen lippen, Bennie?’

‘Eh... nee?’

‘Daar heb je je antwoord.’

‘Oké, zeg maar wanneer wel dan.’

‘Doe ik.’ Mijn vader denkt zeker dat hij grappig is.

Ik steek mijn kin in de lucht en wrijf en rol met alles wat ik in me heb. Met mijn ene hand houd ik het deeg stevig vast en met de muis van mijn andere wrijf ik het weg. Daarna rol ik het deeg weer op. Steeds opnieuw. En opnieuw. Hebben kippen lippen...

De homp lijkt te veranderen, hij wordt elastischer. Voel ik dat goed? Sappig misschien zelfs, zoals een kauwgompje waar je lang op hebt gekauwd.

• HOOFDSTUK 1 •

Mijn vader drementelt om me heen met zijn Dichtbijkijker en inspecteert de deeghomp grondig.

‘Picobello, Bennie, WANNEER!’ Hij kruist tevreden zijn armen over elkaar en knikt goedkeurend. Als mijn vader picobello zegt, weet je dat het precies goed is. Hij leegt de Erlenmeyer over het deeg. Glinsters in alle kleuren dwarrelen op mijn armen.

‘Nu komt het gevaarlijkste gedeelte!’ Pap grijpt zijn Gazooka, heft hem over zijn schouder en richt. ‘Opzij! Opzij!’ Hij roept het twee keer, dus dan is het menens.

Ik spring snel aan de kant als hij op de knop *Vuren maar!* drukt en scherm mijn ogen af tegen het felle licht. De hitte strijkt langs mijn wang. Wat ruik ik daar? Vers gebakken...? Voor de zekerheid raak ik mijn gezicht aan. Mam noemde me altijd appelwang. Dus je weet maar nooit. Toch?

‘Ta-daaa,’ roept pap.

Ik draai mijn hoofd terug en daar is hij dan: een gigantische donut in alle kleuren van de regenboog. Elke denkbare kleur wikkelt zich eromheen. Het lijkt net een ronde twister met een gat erin. De donut is wel zo groot als een autoband! We grinniken terwijl we het ding naar de keuken zeulen. Bell dribbelt watertandend achter ons aan.

